

udtryk i ministeriets informationsbrev af 20. marts 1996, op til revurdering.« Denne afgørelse er nu faldet ved Vestre Landsret den 2. februar 2000, hvor retten besluttede at afvise det offentlige ankesag.

Svar (14/ 2 2000)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Rigsadvokaten har ikke fundet grundlag for at søge Vestre Landsrets kendelse af 26. januar 2000 om et formalitetsspørgsmål indbragt for Højesteret.

Jeg finder det utilfredsstillende, at landsretten - på grund af et sådant formalitetsspørgsmål - ikke får lejlighed til at vurdere, om den fortolkning af planlovens § 40, som Retten i Ringkøbing har anlagt i dommen af 11. september 1998, er korrekt.

Retstilstanden er stadig uklar. På den ene side er der byretsdommen fra Ringkøbing, på den anden side en afgørelse fra Miljøklagenævnet og en Højesteretsdom.

Fælles for disse afgørelser er, at ingen af dem præcist fastslår, i hvilket omfang et sommerhus må benyttes til ferie- og fritidsformål i vinterhalvåret, idet der er taget stilling til helt konkrete tilfælde.

På grund af denne uklarhed tyder meget efter min opfattelse på, at loven må præciseres.

Regeringens udgangspunkt for de videre overvejelser om en eventuel præcisering af loven er, at reglerne i planlovens § 40 udgør en væsentlig del af fundamentet for den opdeling af landet i byzone, landzone og sommerhusområder, som er et grundlæggende princip i den danske planlovgivning.

Til brug for de videre overvejelser, herunder drøftelser med bl.a. Justitsministeriet, har jeg i november 1999 anmodet Kammeradvokaten om at udarbejde en juridisk redegørelse, der skal belyse forholdet til den danske EU-særregel om udlændinges køb af fast ejendom i Danmark.

Ad spm. nr. S 1164

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Jann Sjørnsen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige

svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 3982, lød således:

Til justitsministeren (21/1 2000) af:

Jann Sjørnsen (KRF):

»Finder ministeren, at politiets officielle statistikker over opklaringsprocenter er retvisende, når der specielt i sager om personfarlig kriminalitet er stor forskel på, hvor mange der sigtes, og hvor mange der dømmes, og vil ministeren i nægtende fald foranledige, at statistikkerne ændres, så antallet af sager, hvor der sigtes én eller flere personer, ikke længere sidestilles med opklaringsprocenten?«

Supplerende svar (18/ 2 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, der har oplyst følgende:

»I politiets årsberetninger, der udgives af Rigspolitechefen, er antallet af registrerede overtrædelser af straffeloven i de seneste år opdelt i følgende hovedgrupper: Anmeldelser, Opklarede sager og Sigtelser. I årsberetningen for 1998 er disse hovedgrupperinger suppleret med følgende noter:

- Anmeldelser (Anmeldelser i 1998)
- Opklarede sager (Sager anmeldte og opklarede i 1998)
- Sigtelser (Antal sigtelse i sager anmeldt i 1998 eller foregående år)

I publikationen Kriminalstatistik 1998, der er udgivet i november 1999 af Danmarks Statistik, anføres på side 10 følgende:

»... Siden 1979 er en anmeldelse rent statistisk blevet betegnet som opklaret, hvis der er rejst sigtelse i sagen i opgørelsesperioden (dvs. i anmeldelsesåret). En sigtelse er imidlertid ikke ensbetydende med, at politiets opklaringsarbejde er afsluttet, ligesom der heller ikke er rejst tiltale i sagen eller er kendskab til sagens endelige udfald.

For at undgå uklarheder og misforståelser, har Danmarks Statistik derfor valgt i denne sammenhæng at opgive betegnelsen *opklaring eller opklaret anmeldelse*, og i stedet bruge betegnelsen *anmeldelse med sigtelse* . . .«

Rigspolitechefen vil iværksætte et arbejde med det sigte at udarbejde en mere retvisende kriminalstatistik for fremtiden og herunder